

je pozytywnie na otoczenie, dopinguje innych do dalszej twórczej pracy.

Wspólnie razem odpowiadamy za naszą uczelnię, za nasz instytut czy wydział. Wspólnie razem ze studentami tworzymy środowisko akademickie, odpowiadamy za postrzeganie nas przez naszą lokalną społeczność. Uczelnia nasza stanowi niezbywalną wartość społeczną. Jest współodpowiedzialna, nie tylko za kształcenie młodego pokolenia, ale także za podnoszenie organizacyjnego, technologicznego oraz kulturalnego rozwoju naszego społeczeństwa.

Raczej częściej można spotkać pracowników naukowych, którzy twierdzą, że mogli osiągnąć cel gdyby poświęcili mu więcej czasu i konsekwentnie dążyli do niego, osiągnęliby go i byli bardzo zadowoleni, niż osoby, które mimo osiągniętego celu żałują „straconego czasu”. Zdobycie stopnia naukowego doktora, doktora habilitowanego, a szczególnie tytułu profesorskiego nie tylko nobilituje pracownika nauki ale także pozytywnie wpływa na jego bezpośrednie otoczenie, instytut, a w szczególnych przypadkach nawet na całą uczelnię.

Nauka - to nie tylko sprawa społeczno-gospodarczego rozwoju kraju. Nauka - „to autorytet” ustalania prawdy, oceny faktów, zdarzeń i zjawisk. Nauka - to podstawa kształtowania osobowości profesjonalnej każdego pracownika, szczególnie nauczycieli akademickich. Ciągłe więc pogłębianie wiedzy, umiejętności w rozwiązywaniu problemów, wymiana poglądów, doświadczeń w pracy naukowej,

są zawsze twórcze i wpływają w istotny sposób na poziom naukowy poszczególnych pracowników, całych zespołów badawczych, wreszcie na postrzeganie całego środowiska akademickiego jako ambitna, postępową, nie zachowawczą elitę społeczeństwa.

Nawet najlepsze książki, artykuły naukowe nie zastąpią dyskusji w gronie specjalistów na konferencjach, seminariach czy nawet przypadkowych rozmów z ludźmi inteligentnymi o wysokim poziomie naukowym.

Piękna nauki nie da się określić, ale jej wartość jest bezcenna. Zdobywanie wiedzy jest przecież wielką przyjemnością, a nabywanie umiejętności posługiwania się nowoczesnymi instrumentami i metodami stanowi wielką korzyść w rozwiązywaniu problemów naukowych i jest bezgranicznie satysfakcjonujące. Nauka może jeszcze niestety nie w pełni, ale w przyszłości będzie autorytetem dla ustalenia prawdy.

Dlatego tak ważny jest rozwój nauk, w tym nauk stosowanych. Dlatego też tak ważny jest właściwy rozwój kadr naukowych.

W ostatnim czasie następuje deprecjacja niemal wszystkich tytułów. Chyba jeszcze tylko tytuł profesora ma wysokie znaczenie społeczne. Trzeba więc dołożyć wszelkich starań, by to uznanie społeczne pozostało.

PROF. BOGUSŁAW BANASZAK ZAPRZYSIĘŻONY NA SĘDZIEGO TRYBUNAŁU STANU

25 kwietnia br. prof. zw. dr hab. dr h.c. multi Bogusław Banaszak - dziekan Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Zielonogórskiego, został zaprzysiężony przez Marszałka Sejmu RP Marka Kuchcińskiego na sędziego Trybunału Stanu.

Prof. B. Banaszak na sędziego TS został wybrany przez Sejm RP w styczniu br. na miejsce Rafała Sury, który po wyborze do Rady Polityki Pieniężnej zrezygnował z członkostwa w TS.

Skład Trybunału Stanu określa Konstytucja RP. Składa się on z przewodniczącego, 2 zastępców przewodniczącego i 16 członków wybieranych przez Sejm spoza grona posłów i senatorów na czas kadencji Sejmu. Zastępcy przewodniczącego Trybunału oraz co najmniej połowa członków Trybunału Stanu powinni mieć kwalifikacje wymagane do zajmowania stanowiska sędziego. Przewodniczącym Trybunału Stanu jest Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego. Sędziowie TS w sprawowaniu tej funkcji są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom.

Zgodnie z art. 200 Konstytucji członkowie Trybunału Stanu objęci są immunitetem formalnym oraz przywilejem nietykalności. Żaden z członków Trybunału Stanu nie może być pociągnięty do odpowiedzialności karnej ani pozbawiony wolności bez zgody Trybunału. Członkowie Trybunału nie mogą być też zatrzymani ani aresztowani.

esa

FOT. Z ARCHIWUM B. BANASZAKA